

άλεκατούδι τό, ἀμάρτ. ἀλακατούιν Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀ λ ε κ ά τ ι δια τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ο ὑ δ ι.

Μικρὸν ἀντλήμα εἰς τὸ στόμιον φρέατος. Πβ. ἀ λ ε - κ ά τ ι 4.

άλεκατρίδα ἡ, Κρήτ. ἀλακατρίδα ἀγν. τόπ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Κατὰ πληθ., ἡ παιδιὰ τῶν πεντοβόλων.

άλεκατώνω Ἄνδρ. Κύθν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ λ ε κ ά τ η .

1) Ἀλεκατράζω, ὁ ἰδ., Κύθν. κ. ἀ. 2) Τοποθετῶ κλάδους τοῦ θάμνου ἀλεκατίου εἰς τὸ σηροτροφεῖον διὰ νὰ ἀνέλθουν ἐπ' αὐτῶν οἱ μεταξοσκώληκες καὶ σχηματίσουν τὰ βομβύκια Ἄνδρ. : Νὰ φέρης ἀλεκάτια ἀπὸ τὸ βοννὸ τσαὶ νὰ τ' ἀλεκατώσης τὰ μαμούνια. Συνών. κ λ α - δ ώ ν ω . 3) Ὑποστηρίζω τι διὰ κλάδων ἀλεκατίου ἢ ἄλλου θάμνου Ἄνδρ. : Ἀλεκατώνω τσοὶ δομάτες (ἀνυψώνω αὐτὰς ὑποστηρίζων διὰ κλάδων διὰ νὰ μὴ σήπωνται κατακείμεναι ἐπὶ τῆς γῆς).

ἀλέκιστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. * λ ε κ ι α σ τ ός < λ ε - κ ι ά ζ ω .

Ὁ μὴ ἔχων κηλίδας, ἀκηλίδωτος.

ἀλέμι τό, Σκιάθ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *a l e m* = σημαία.

Λεπτὸν καὶ διαφανὲς νυμφικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς.

ἀλέμιν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *a l e m* = διασκέδασις.

Πανηγυρικὴ ὑποδοχή : Ἄσμ.

Τὸ ἐπιάσαν την τὸ ἐπῆραν την εἰς τοῦ καδῆ τὸ δέριν τῶν βγάλ-λων τῶν Γριστοφῆν τῶν κάμνουν τον ἀλέμιν.

ἀλενίζω Θράκ. ἀλινίζου Θράκ. (Κομοτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ λ έ ν ι ο ς .

Ἀποκτῶ χροῦμα ἐρυθρόν. Συνών. κ ο κ κ ι ν ι ζ ω .

ἀλένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλένος Θράκ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ Τουρκ. *a l* (ἐρυθρός) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ἐρυθρός. Συνών. κό κ κ ι ν ο ς .

Ἀλέξαινα ἡ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ κυρίου ὄν. Ἀ λ έ ξ ι ς καὶ τῆς ἀνδρωνυμικῆς καταλ. -αίνα.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλέξι : Παροιμ. φρ. Αὐτὰ εἶναι τὰ κουμπιὰ τῆς Ἀλέξαινας (ἐπὶ πραγμάτων δυσχερῶν) σύννηθ. Τὰ μανίκια τὸ Ἀλέξαινας καὶ τὰ κουμπιὰ τὸ Ἀγγέλας (ἐπὶ τοῦ ἀξιοζηλεύτου διὰ τὴν ὥραϊαν ἐνδυμασίαν) Πελοπν. (Λακων.)

Ἀλεξαντρείανος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐθνικοῦ ὄν. Ἀ λ ε ξ α ν δ ρ ε ι α ν ό ς .

1) Ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας προσρχόμενος, ἐπὶ τινων πραγ-

μάτων ἐξαιρετικῶν διὰ τὴν προέλευσίν των καὶ δὴ πολυτιμότερων πως πολλαχ. : Ἄσμ.

Ἀργυρό μου χτένι κι Ἀλεξαντρείανό,
σῶρε ἀνέσιν ἀνέσιν κ' ἔλα ἀγάλη ἀγάλη

Πελοπν. (Κυνουρ.)

Σκουλήκι μ' Ἀλεξαντρείανόν καὶ μυῖνα μ' ἀτσημένα,
μὴ φάτε φρούδια ζ-ζουλεντά, μ-μάτια ζ-ζουγραφισμένα
(μοιρολ.) Χίος (Καρδάμ.) Συνών. Ἀ λ ε ξ α ν τ ρ ι ν ό ς ,
Ἀ λ ε ξ ι ν ό ς . 2) Τὸ οὐδ. οὐσ., εἶδος σταφυλῆς Νάξ.
(Φιλότ.)

Ἀλεξαντρίνα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ κυρίου ὄν. Ἀ λ έ ξ α ν τ ρ ο ς καὶ τῆς ἀνδρωνυμικῆς καταλ. -ίνα.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλεξάνδρου (ἐνν. τοῦ Μεγάλου) :
Ἄγιε Μάμα... ποῦ θέλησες νὰ κάμεις συμπεθ-θερκάν μὲ
τὸν Ἀλέξαντρον τσαὶ τὴν Ἀλεξαντρίναν του (ἐξ ἐπωδ.)

Ἀλεξαντρινός ἐπίθ. σύννηθ. Ἀλεξαντρινός Θράκ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. Ἀ λ ε ξ α ν δ ρ ι ν ό ς .

Ἀλεξαντρείανός 1, ὁ ἰδ. : Ἄσμ.

Κ' ἔχω Ἀλεξαντρινὸ παννὶ σαράντα πέντε πῆγες,
τοῖς πέντε βάζω γιὰ ξαντό, τοῖς ἄλλες τυλιγάδι

Ἦπ.

Πουλλάκι μου Ἀλεξαντρινό, 'ς τὸν κόσμο ζηλεμένο
Θράκ. Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. Κεφαλλ.

Ἀλεξαντροπολίτης ὁ, Κύπρ.

Ὁν. ἐθνικὸν ὡς ἐκ τοπων. Ἀ λ ε ξ α ν τ ρ ό π ο λ ι ς .

Ὡς ἐπωνύμιον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἀπαντῶν εἰς ἄσματα καὶ ἐπωδ. : Ἄσμ.

Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξαντρος Ἀλεξαντροπολίτης
ἔκαμε μιὰν γεροτὴν μικρὴν τῶν μιὰν γεροτὴν μεγάλην.

Ἀλέξαντρος ὁ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. κυρίου ὄν. Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς .

Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, συνήθως μετὰ τῆς λ. βασιλεὺς, πολλαχὶς δὲ τοῦ μέγας. Εὐχρηστος ἡ λ. εἰς παραδόσεις, μύθους καὶ ἄσματα : Φυλλάδα τοῦ Μέγα Ἀλέξαντρου (βιβλίον περιέχον τὴν μυθικὴν ἱστορίαν αὐτοῦ) πολλαχ. Θέλησεν ὁ βασιλεὺς Ἀλέξαντρος νὰ πᾶ 'ς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἔγκιασεν δῖλους ἄρτους, δῖλους ῥίφους (ἐξ ἐπωδ.) Κύπρ. Ἡ λ. ὡς κύριον ὄν. κοιν. καὶ Πόντ.

ἀλεξᾶτο τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἶδος σταφυλῆς, τὸ ὅποιον ἔχει μεγάλας ρᾶγας ξανθὰς καὶ εὐώδεις. [**]

Ἀλεξινός ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀ λ ε ξ α ν τ ρ ε ι α πιθανῶς κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ κύριον ὄν. Ἀ λ έ ξ ι ς .

Ἀλεξαντρείανός, ὁ ἰδ. : Ἄσμ.

Χριστέ, νὰ μὲ καλειούσανε κ' ἐμὲ τὸ δρκαμμένο,
νὰ κάμω πράσινα κερὰ κι Ἀλεξινὲς λαβάδες,
νὰ τὸ ἄφτα νὰ τὸ γύριζα τὸν Νάδη γύρου γύρου
(δρκαμμένος = πικραμμένος). Συνών. Ἀ λ ε ξ α ν τ ρ ε ι α ν ό ς ,
Ἀ λ ε ξ α ν τ ρ ι ν ό ς .

